

Överklagande ingett den 28 september 2007 av Europeiska gemenskapernas kommission av den dom som förstainstansrätten meddelade den 18 juli 2007 i mål T-189/02, Ente per le Ville Vesuviane mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: L. Flynn, biträdd av A. Dal Ferro, avvocato)

Övrig part i målet: Ente per le Ville Vesuviane

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- ogiltigförklara förstainstansrättens dom av den 18 juli 2007 i mål T-189/02 i det denna fastslår att den talan om ogiltigförklaring som väckts av Ente per le Ville Vesuviane kan tas upp till sakprövning,
- avvisa den talan om ogiltigförklaring som väckts av Ente per le Ville Vesuviane mot kommissionens beslut K(2002) 810111 av den 13 mars 2002, och
- förplikta Ente per le Ville Vesuviane att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande mål samt för förfarandet i förstainstansrätten.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att förevarande överklagande av förstainstansrättens dom kan tas upp till sakprövning eftersom kommissionen, trots att den vunnit bifall i förstainstansrätten, tappat målet vad avser invändningen om rättegångshinder.

Sökanden gör gällande att den angripna domen skall ogiltigförklaras därför att den utgör ett åsidosättande av gemenskapsrätten, i den del det fastslås att talan kan tas upp till sakprövning och att Ente per le Ville Vesuviane är direkt berörd i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Enligt sökanden framgår det av gällande gemenskapsrättslig rättspraxis att om, såsom är fallet under förevarande omständigheter, det är fråga om en åtgärd riktad till en medlemsstat som har befogenhet att besluta huruvida nämnda åtgärd skall leda till följder för klaganden eller inte, kan klaganden inte anses ha något direkt intresse av det föreliggande beslutet oberoende av om klaganden är stödmottagare av gemenskapsfonder eller inte är det.

Talan väckt den 1 oktober 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-447/07)

(2007/C 297/41)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Rozet och L. Pignataro-Nolin)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 39 EG genom att i den nationella lagstiftningen föreskriva krav på italienskt medborgarskap för tjänstgöring som befälhavare eller förste styrman på alla italiensklagade fartyg, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen hävdar att den italienska lagstiftning som innehåller ett krav på italienskt medborgarskap för tjänstgöring som befälhavare eller förste styrman på alla italiensklagade fartyg inte är förenlig med artikel 39 EG, vari fastställs principen om fri rörlighet för arbetstagare, såsom denna uttolkats av domstolen.

I två mål som rörde poster som befälhavare och förste styrman på spansklagade handelsfartyg (mål C-405/01) respektive poster som befälhavare på fartyg avsedda för "sjöfart i liten skala" (Kleine Seeschiffahrt), i det specifika fallet tysklagade fiskefartyg som användes för småskaligt havsfiske (mål C-47/02), preciserade domstolen i domar av den 30 september 2003 uttolkningen av artikel 39 EG.

Kommissionen gör gällande att de italienska myndigheterna i detta förfarande inte har anfört några andra argument än dem som anfördes i mål C-405/01, ett mål där Republiken Italien intervenerade, och som de franska myndigheterna gjorde gällande i mål C-47/02. Dessa argument godtogs inte av domstolen i dess domar av den 30 september 2003.

Kommissionen begränsar sig till att hävda att de italienska myndigheterna i sitt svar på det motiverade yttrandet av den 22 maj 2007 inte bestred överträdelsen. De uppgav tvärtom att de avsåg att avskaffa kravet på italienskt medborgarskap för tjänst som befälhavare eller förste styrman och åtog sig att underrätta kommissionen av eventuella resultat av samråden mellan de berörda ministerierna.

Kommissionen har inte mottagit något meddelande om tidplanen för ändringar av den italienska lagstiftningen. Den gör därför gällande att den italienska lagstiftning som innehåller ett krav på italienskt medborgarskap för tjänstgöring som befälhavare eller förste styrman på alla italiensklagade fartyg inte är förenlig med artikel 39 EG, vari fastställs principen om fri rörlighet för arbetstagare, såsom denna uttolkats av domstolen.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italien) den 3 oktober 2007 – Roche SpA mot Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Mål C-450/07)

(2007/C 297/42)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Roche SpA

Motparter: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Tolkningsfrågor

1) Efter bestämmelserna i artiklarna 2 och 3 [i direktiv 89/105], vilka reglerar förhållandet mellan de offentliga myndigheterna i en medlemsstat och läkemedelsföretagen – genom att fastställandet av priset på ett läkemedel eller en höjning av detta pris skall ske på grundval av de uppgifter som företagen har lämnat, men i den omfattning som den behöriga myndigheten godtar, det vill säga på grundval av en dialog mellan företagen och de myndigheter som har till uppgift att kontrollera läkemedelskostnaderna – regleras i artikel 4.1 [i samma direktiv] "prisstopp på alla läkemedel eller på vissa kategorier av läkemedel". Prisstoppet är utformat som

en allmän åtgärd som minst en gång per år skall bli föremål för en undersökning för att fastställa huruvida prisstoppet skall kvarstå med hänsyn till de nationalekonomiska faktorerna i medlemsstaten. Enligt bestämmelsen har de behöriga myndigheterna en tidsfrist på 90 dagar för att fatta ett beslut, eftersom de, efter utgången av denna tidsfrist, skall meddela vilka höjningar eller sänkningar av priserna som eventuellt görs. I det sammanhanget önskar rätten få svar på följande fråga: Skall bestämmelsen, i den del det hänvisas till "sänkningar av priserna som eventuellt görs" ssa kategorier av läkemedel, även kan vidtas en annan allmän åtgärd i form av en sänkning av priserna på alla eller på vissa kategorier av läkemedel, eller skall den inskjutna satsen "sänkningar av priserna som eventuellt görs" endast anses syfta på de läkemedel som redan omfattas av prisstoppet?

2) Kan artikel 4.1 [i direktiv 89/105] – i den del det föreskrivs att de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, i den händelse att prisstopp skulle införas, minst en gång per år skall genomföra en undersökning för att fastställa de nationalekonomiska faktorer som motiverar att prisstoppet kvarstår – tolkas så, att det, om det enligt svaret på fråga 1 är tillåtet att sänka priserna, även är möjligt att vidta denna åtgärd flera gånger under samma år och upprepa detta under flera år (från år 2002 till år 2010)?

3) Kan det enligt ovannämnda artikel 4 [i direktiv 89/105] – tolkad mot bakgrund av skälen i direktivet, enligt vilka det primära syftet med åtgärder för priskontroll i fråga om läkemedel är att "slå vakt om folkhälsan genom att säkerställa att läkemedel finns att tillgå i tillräckliga mängder och till rimlig kostnad" och att förhindra "skillnader i fråga om sådana åtgärder [som] kan hindra eller snedvrider handeln med läkemedel inom gemenskapen" – anses vara förenligt med gemenskapsrätten att vidta åtgärder som hänvisar till kostnadernas "uppskattade" ekonomiska värde istället för deras "fastställda" värde (frågan avser båda fallen)?

4) Skall de krav som hänger samman med iakttagandet av de tak för läkemedelskostnader som varje medlemsstat är behörig att fastställa ha ett direkt samband endast med läkemedelskostnader eller har medlemsstaterna behörighet att skönmässigt även beakta uppgifter som avser andra hälso- och sjukvårdskostnader?

5) Skall principen om öppenhet och principen om de berörda företagens delaktighet i beslut om prisstopp eller generella prissänkningar i fråga om läkemedel, vilka går att utläsa ur direktivet, tolkas så, att det är nödvändigt att alltid, och under alla omständigheter, föreskriva en möjlighet till dispens från det fastställda priset (artikel 4.2 i direktiv [89/105]) och en konkret delaktighet från sökandeföretagets sida, med följderna att myndigheterna är skyldiga att motivera ett eventuellt avslag?